

Jordi Coca

El diable i l'home just

Galàxia Gutenberg

Cercle de Lectors

JORDI COCA

El diable i l'home just

Galàxia Gutenberg

Cercle de Lectors

*Al Nacho, a l'Aina i al petit Aleix.
I a Xavier Barral,
amb amistat*

Si també he de morir, per què viure encara?

Job 6:11

No podràs amb mi, porca indecent, i per això t'escric: per fer-te saber que el diable ha comparegut de nou a la meua cambra. Em sembla que ha estat Ell.

En tot cas, oi que sents la seva veu ronca?

«*Leck mich am Arsch...*».

Doncs això, puta viciosa: xupa'm el cul. I quan llegeixis aquesta carta... M'imagino el teu rostre esblaimat, els ulls de terror i els llavis sense color, tot i ser a l'altra banda de l'oceà.

I recorda que aquest mes t'he escrit tres vegades, al marge de les dues anteriors en què encara t'invocava com *estimada* Paula i alguna tendresa més que ens dèiem els primers anys de viure junts, abans de tenir la casa de dues plantes que tant t'agradava. Tu ja regies la farmàcia, Farmàcia Paula, que era el nom de la teva mare, el teu nom i el de la nostra pobra filla. Però pensa que si arribes a dedicar-me uns segons i dones senyals de vida, no em creuré les excuses a què ets tan afeccionada. No em diguis que t'has canviat de *loft* i que a la ciutat dels gratacels, on has vist la gran irradiació de l'art modern, els trasllats sem-

pre són difícils. No és cert. A Nova York tot s'esdevé fàcilment, amb dolcesa. I d'altra banda vius a NY perquè vols, com jo visc provisionalment i perquè vull en aquesta apesarada comarca de vida infinitament més tediosa i avorrida que la de la capital d'occident, per on voles amb els cabells segurament tenyits de color rosa i la nova dentadura fixada a la mandíbula amb tiges de tità.

Perquè has fugit, la por t'ha dut lluny, has saltat a l'altra banda del mar per oblidar. És evident que una puta de més de seixanta anys, amb la vida profundament escrita a la cara, no s'endinsa a la selva de ciment i acer disfressada de joveneta i excitada com una mona per la idea estúpida i altament improbable que la picaran tots els mosquits. Però ni sabent això no puc deixar de demanar-me què en treus, de passejar innecessàriament per indrets ara de moda que en realitat són els vells cataus de sempre, amb les col·raines renovades.

En qualsevol cas, merda per a tu i per a les teves maleïdes excuses, merda per als teus companys dits d'avantguarda gràcies als quals els camins d'aquest sorral on visc han esdevingut l'única sortida del laberint que em precipita al vertiginós penya-segat i a les afuades roques negres que emergeixen de l'escuma del mar. Un mar que es gronxa pesadament i amenaçador sota el cel de plom. I no em vull referir al poble que és aquí a la vora, ni a les carteres que porten a alguna de les petites capitals de comarca que tu coneixes. En fi, deu ser per haver parlat amb Satanàs,

però deixa'm dir-te que les teves avantguardes artístiques m'entren pel cul i després les vomito. És com la música del teu amic Xavier, xerrics successius, timbals exagerats, copets diguem-ne subtils al triangle metàl·lic...

Dit això, Paula, escriu-me, fes-ho ni que sigui per reiterar els arguments de sempre. Però recorda també que mentre discutíem ens envaïa una embrutidora sensació de pèrdua de temps i se'ns morien els fills, els amics i els coneguts. I deixa que t'ho preguntis: que potser saps qui va orquestrar tot això? Va ser aquest monstre que duc a dins i baladreja per mi, o era el cocodril gegant que té dents com gratacels i s'arrossega pel fons del mar tot empudegant-lo d'una ferum esgarrifosa? I Déu els ha donat permís per a tot això, el Déu que un cop mort també put, tal com diu Nietzsche. Però alguna nit d'insomni, enriolat, em demano: com pot ser que el Senyor llancés sobre nosaltres aquesta mena de trasbals? I em pixo de riure.

I digues: fins quan callaràs? Tant com m'has turmentat tota la vida amb fredes consideracions cartesianes que ens precipitaven a l'infern de les baralles... Però això va ser més endavant, sí, perquè de moment només el desassossec ens regirava les entranyes.

I et volia dir una altra cosa: suposo que recordes la importància que jo donava als primers moments del matí. Tenies el costum de llevar-te d'hora i, per tant, em concedies una estona de llit sencer. A l'entreclaror de la cambra, deliciosament sol, repassava

de memòria les visites que tenia programades i altres detalls de l'agenda. Aquell dia vaig recordar el cas de la senyora Fuster, una vella rica que no m'amoïnava gens. I després havien de venir la Clara, quarantadós anys, agradable, intelligent, culta, sense cap motiu que justificués la depressió que patia, i l'enginyer de cabells blancs i esguard blau, gèlid, que tampoc no admetia els problemes a què es referia. Colomer, es deia. I a la tarda les visites d'hospital. Tot un altre ambient. Més tèrbol, més pertorbador, cosa que ara em fa pensar en Céline:

Udolant, espitregat, aconseguí arribar d'aquesta manera a les aules de la Facultat. Hi havia un cadàver sobre el marbre, al mig de la classe, a punt d'unes pratiques...

No recordo haver-te comentat mai que al llit, sota el suau cobertor de caixmir, aquell matí vaig evocar l'inici del relat en què l'autor descriu les cames dolorosament primes del personatge que ha esdevingut un insecte, *kläglich dünnen Beine*. Era estrany, però no em va fer fàstic de pensar-hi.

En tot cas tu saps perfectament bé que el doctor Víctor Marçal-Büngeler, tal com tothom em deia aleshores, esmerçava els primers moments del dia a repassar amb benvolença els afers professionals i domèstics més que no pas les qüestions literàries, que eren nocturnes i mai no em van reportar beneficis econòmics. Però aleshores vivíem sense problemes

de diners, més aviat al contrari, teníem ingressos regulars i substancials, uns estalvis considerables, la casa, algunes inversions segures, certes reserves que cada mes incrementaven els fons de pensions per al dia de demà, i el llibre de text que havia fet amb un col·lega i que continuava donant rendiments, tot i que ara el veig com un munt de tòpics sense interès, com una gran mentida que ha fet més mal que bé als innocents aspirants a metge que l'han hagut d'estudiar. Ah, i la farmàcia que gestionaves en nom de la família, especialment en nom de la teva mare, i que també deixava beneficis i era igualment de propietat. I a més tant tu com jo i els nostres fills, aleshores estàvem bé de salut. La Paula estudiava farmàcia, tenia vint-i-un anys, era ordenada, responsable, i sabia que temps a venir duria el negoci. Vivia en aquell apartament que li vam poder comprar i una part independent del qual llogava a altres estudiants. En canvi l'Albert, de dinou anys, feia mesos que tenia una beca per aprendre teatre al Canadà, a la multiètnica Toronto. L'Albert era fantasiós, i jo allò del teatre ho veia com una dèria passatgera, de joventut, i precisament per això vam acordar concedir-li tot el marge possible. És a dir: ell i la Paula disposaven d'uns ingressos i de l'assignació que els havíem atorgat mentre estudiessin. Potser ara ho faria anar tot de manera diferent.

Aleshores els teus pares ja vivien fora de la ciutat, en un xalet el jardí del qual donava al mar i on cada estiu es feia la reunió de familiars i amics propers.

Dèiem que era una bona ocasió per veure el teu germà Martí –amb qui no t’entenies–, la teva germana Marta, que vivia a París i només venia dos o tres cops per temporada, els cosins i els cunyats... Pel que feia als meus pares, estaven igualment bé i eren a Mallorca, en una casa magnífica que semblava un somni de claror i confort. A la meva mare –potser pels ancestres de Wuppertal–, li agradava el clima balear, la pau de l’illa i l’ambient distingit de l’àmplia i acomodada colònia alemanya que hi vivia. Recordaràs que va ser aleshores quan el meu germà Esteve i jo –que havíem tingut una educació escrupolosament bilingüe i parlàvem la llengua de Luter amb naturalitat–, vam optar simbòlicament per unir les branques paterna i materna tot afegint un guió entre els dos cognoms. D’ençà d’aleshores ell signava així els projectes arquitectònics i jo vaig refer la paperassa de la consulta. Marçal-Büngeler.

No sé per què t’ho deia, això.

En fi. Tot i que la consulta privada anava bé, vaig conservar la feina de l’hospital per raons que no tenen res a veure amb assistir els més o menys desafavorits. Saps bé que no he estat creient, que només he anat a missa per determinats bateigs, noces o enteraments, i que no he pensat gaire en Déu ni en la creació perquè considerava que era perdre el temps. Tanmateix, mai no m’ha costat admetre que la fe sincera fa més bé que no pas mal a les persones, i això ho sostinc encara ara, sol i aparentment empesat d’aquest verí que t’escupo. Per tant –i és aquí on

volia arribar, ara ho recordo—, la silueta difusa que un matí va aparèixer dempeus a prop de la porta de la cambra podia ser qualsevol cosa, podies ser tu, o un malson, i, de moment, vaig optar per treure-li importància. Potser aquest va ser el meu error, però hauràs de reconèixer que mai he amagat res amb relació al meu caràcter: sóc arbitrari, rancuniós, de vegades iracund, tot i que ho dissimulo. Però tu ets pitjor que jo.

Quan es van començar a capgirar les coses, quan jo estava perplex, tu feies veure que t'assistia una distant i profunda raó que no podia entendre perquè el teu capteniment es basava en el fet aparentment incontestable que eres víctima d'una ofensa per part meua. El mal venia de mi, tot i que potser recordes els clàssics: *antiquus amor cancer est*. Fos per aquesta raó, o per una altra, no cal que evoqui els odis glacials amb què em miraves, tot i la necessitat que tenies de mi. Pot semblar contradictori el que dic, però és exactament així com anava, i t'ho torno a refregar per la cara perquè prefereixo aquesta actitud transparent a la sòrdida traïdoria que sempre t'ha caracteritzat en les baralles. De què t'ha servit amagar-te darrere els aires d'ofesa? Deixa que t'ho digui així: hi ha cap grandesa en aquest món? Ho són la magnificència dels poderosos, la pregona i inexplicable experiència dels suposats artistes, la sàvia endevinació que se'ns atribueix als metges, el goig en el dolor dels místics i els sants? Tot deriva de l'opinió dels altres, i com que jo també sóc els altres, doncs a

tu no et reconec res. Només som cucs, estimada Paula, cucs llefiscosos, volves fugaces aparegudes misteriosament en un punt d'això que anomenem eternitat. I tu, saps què és l'eternitat? Has tingut mai temps per demanar-te una cosa així? O únicament et preocupen les contingències en què –amb fredor– pots conquerir l'enervant grandesa de ser qui més furga les ferides? En canvi jo, mentre m'he arrossegat per aquestes platges ardents durant el mes de juliol i agost, amb la cama terriblement mal ferida, mentre no podia conduir i maldava per grimpar a quatre grapes pel turó des del qual se suposava que podia veure la cala petita, jo sí que he pensat en l'eternitat. I no et confonguis ni vulguis simular que ja tens màgicament la solució. L'eternitat no és el silenci, ni la buidor, ni el no-res. Aquests conceptes són deglutits instantàniament per l'eternitat, s'hi fonen, s'hi perden, s'esvaeixen. I has d'admetre que jo, assegut al caire del penya-segat, de cara a la salabror del mar i dolorosament esculpit pel sol ardent, brut, somrient i envoltat de ferums per la voluntat de Déu, de la mà del diable, he intuït no pas la dimensió del que és incommensurable, sinó la possibilitat del que tu no pots concebre. Aquest és el bram fastigós que em surt de la boca, i te l'escupo una altra vegada, salivat de mentides, exageracions, hipèrboles desproporcionades i impostures. I si vols, gossa malleïda, oblida el que t'he dit, però escriu dues ratlles, una de sola, només un mot que ompli aquest silenci. Digues: sóc aquí, o només *sóc*, parla'm des d'un

d'aquests petulants gratacels, refulgents com les elevades tiges de plata de Zenith, si és que casualment saps de què et parlo. Perquè, certament, no trobo excuses per a la ignorància escruixidora en què et vas instal·lar en decidir que la finalitat del gest, de qualsevol gest, era adquirir certes indestructibles. Pobre infeliç! Tu no has après res perquè encara creus en la renovació de les arts i les meravelles de la ciència. Però sou bèsties. Què dic, bèsties? Bèsties no, ja que les bèsties coneixen el grandios perfum pútrid de la vida. Alcen el musell i cacen el fil olorós com ho faig jo quan, en la calma aparent de la nit, flagellat de nafres que em piquen –la psoriasi ha tornat amb força–, m'esgarriro per la possibilitat remota d'entreveure una resposta que, tanmateix, conté petites resonàncies inquietants. Aleshores, si fos amb tu al gratacel aquest on ara suposo que vius, seguint les modes més agosarades, estaria disposat a llançar-me al carrer no pas per destruir res, que és ben bé un gest inútil, sinó perquè glateixo per volar tot i saber que no és possible. Ho entens, això que dic? Vull volar, llançar-me al buit i desplegar les grans ales invisibles i planejar per damunt de les ciutats, navegar a mitja alçada i en silenci pels carrers adormits, aparellar-me amb els ocells que s'enfilen de sobte i es perden foscor enllà...

Però, si ho prefereixes, digues que ets al llit, sola, mirant de retrobar la delerosa agonia de l'amor africà i que després t'olores els dits. Puta, digues que vens de passar el dia als jardins poblats de feliços

mortals perfectament disposats a perdre el temps trescant darrere un gos o una pilota, però sense saber què vol dir un gos i una pilota en boca de Krapp. O em dius que no vols dir res, que t'has girat d'esquena i que no sóc ni el record que finalment s'evapora en les il·lusions noves. *Schwanzlecker, xupapolles* de negre, jo només et pido uns segons, el temps de girar el cap, de mirar distretament el cel, d'alçar lleugerament la mà.

Ja sé que hi ha uns correus que arriben instantàniament al destinatari, però no faré cap esforç per tenir una màquina d'aquestes ni per entendre-m'hi. Admeto que ara em seria útil rebre aquest mot teu escrit així, gairebé sense voler. Un mot que em permetés imaginar que ets a l'altre extrem de la connexió invisible polsant amb lleugeresa les lletres del missatge que em vols enviar. Ja veus què demano, menys d'un mot! No cal que diguis res significatiu, ni el terme més estimat, ni el meu nom o el teu, ni el dels nostres fills. Podries escriure *boritambau*, per exemple, que sona exòtic i imbècil. *Boritambau*. El teu amic compositor podria haver escrit una peça que es titulés *boritambau*. Una obra coral, potser, en què els cantaires repetissin seriosament i fins al deliri *boritambau, boritambau, boritambau! Boritambau*, només et demano *boritambau*. No és el contingut allò que reclamo, no és cap sentiment per part teva, si és que en tens. És la constatació que em saps viu, perquè com a mínim això m'ho deus. O em negaràs que em deus algunes coses? Els anys creen vincles, si tu vols són

menys importants del que semblen, però hi són i no-més els aboleix definitivament l'oblit o la mort, i sé que no estàs morta. No em preguntis com ho sé. Si t'he dit que assegut de cara al mar, aclaparat de nit, arribo a intuir certs misteris abans de volar, doncs amb més motiu afirmo que et sé viva, *boritambau*.

Una altra circumstància possible per justificar el teu silenci és l'Alzheimer, que ens emboira fins a fer-nos irreals. Però sé que d'un dia per l'altre no caus en la foscor i que, si es produís el cas, m'hauria arribat alguna veu acusatòria per informar-me de la nova dissort i fer-me'n responsable. I encara hi ha la possibilitat que et privin de connectar amb mi, però veritablement tampoc em sé imaginar res de semblant sent tu com ets. I queda, és clar, la teva gèlida voluntat de fer mal, d'anihilar-me, que sens dubte és el que està passant. Ja m'ho vas dir quan marxaves: mai més un mot. Confesso la meva ingenuïtat d'aleshores i admeto que no et vaig creure. No ho farà, em deia, no em negarà la resposta mínima. Un dia o altre em necessitarà... Però fins ara has estat fidel a la teva paraula, finalment fidel a alguna cosa, ja que tal com et deia aquesta és la tercera vegada o potser la quarta, que t'escric en un mes. T'he escrit a tu i a altres persones, tampoc no et pensis que ets el meu únic neguit.

I encara se m'acut una altra possibilitat, també versemblant, que justifiqui el teu silenci: i si les meves cartes no t'arriben? I si has decidit emprendre un altre viatge sense sentit i les meves cartes són a

terra, passades per sota la porta, esperant el teu retorn? No vull ni pensar-ho. Perquè com a mínim ara tinc la referència de la ciutat on ets, els indrets per on et mous i els locals on perds el temps. T'imagino a Battery Park, envoltada de turistes i mirant aquella vulgar estàtua francesa que és al mar. Una merda verdosa. O bé ets a la cafeteria l'interior agradable de la qual intueixo a través de les vidrieres on hi ha escrit el nom del local en un neó vermell. I et veig asseguda al fons, a tocar de la paret, potser esperes que sigui l'hora d'entrar en un teatre i prens un cafè... Res d'això no són elucubracions sense fonament. Són coses que tu i jo hem fet a París, a Nova York, a Toronto, a Brusselles, a Lisboa, a Londres, a Santiago, a Buenos Aires, a Venècia, a Roma, a Estocolm... A petites poblacions ara sense nom que descobríem i el record d'alguna de les quals és ben viu... Moments que hem viscut plegats, situacions que t'agradaven, i em consta que quan estàs sola a Nova York repeteixes els rituals, cosa que jo mai no he fet, o com a mínim no he fet tant com tu, per molt que diguis. En fi, suposo que t'adones de l'esforç que suposa evocar tanta estupidesa.

Referir-me al teatre em gela la sang: els llums de l'escena, les veus dels actors que ressonen segures mentre ells es mouen amb aparent naturalitat... És clar que en un cert sentit jo també prefereixo mil vegades la vida falsa a la real, que sempre és desordenada i arbitrària. Hi ha més veritat en una repetició precisa que en les converses suposadament autèntiques que

es reiteren a les oficines refrigerades, als sofàs deformats de les cases i als llits sense amor. L'actor de la panxa postissa, l'actriu que s'ha afegit celles, pits i talons, com a mínim remetent a una intenció; en canvi la tarda d'avui, angoixada i amb el temps aturat, no em diu ni em justifica res. Perquè ha entrat la tardor, ha entrat la fastigosa i decadent tardor, només amb alguns dies de fred, encara és tot massa imprecís, i miro el cel per saber on som, amb ganes que la vivor afuada de l'hivern netegi aquests paratges de tantes imprecisions que jo mateix dic, i dic...

Tu no tens ni idea de què ha passat dintre meu d'ençà que el dimoni s'apropà al nostre llit i es va asseure a la butaca. Saps el més gros, l'aparent, l'extern, però ignores els punts precisos a través dels quals les dissorts han esdevingut per a mi una ofensa. No saps res, per exemple, d'aquell primer matí, quan ell va encreuar les cames lentament, es va posar una mà al camal dels pantalons i, afable, va voler repassar com ens anava la vida fins aleshores, la nostra tranquil·la convivència i el futur esperançador dels fills, la seguretat de la situació econòmica, a què ja m'he referit, la salut i la fortuna de què gaudíem... I va esmentar també amb un somrís als amics de la família i alguns coneguts i col·legues de la universitat que no havien tingut la nostra bona sort i als quals la vida abocava a un final prematur i desagradable.

«Però ara tot això s'ha acabat», em va comunicar Ell, separant lleugerament i de manera significativa

la mà de la cama. I després d'uns segons de silenci que se'm van fer eterns –perdona el tòpic, però estic cansat–, va afegir que Déu, la natura, *l'anima mundi*, l'*ouroboros*, el que jo volgués, havien deixat d'afavorir-me. «Ha arribat el temps amarg», va concloure sense acritud, recolzant el cos al respatllet de la butaca, tranquil per haver acomplert el seu deure.

Ni t'imagines com m'incomodava ser al llit i escoltar aquell ésser insòlit i amable la silueta del qual destacava en la claror del passadís. Perquè la porta estava entreoberta d'ençà que t'havies llevat. Cada matí despertaves la casa abans d'anar a la farmàcia; en deies *despertar la casa*, de llevar-te d'hora, d'apujar les persianes, de separar les cortines imperativament i d'obrir algunes finestres per orejar l'interior. Ho feies tant a l'hivern com a l'estiu, i començaves per les habitacions del pis de dalt, pels banys, i per les cambres auxiliars, i continuaves per la planta baixa, on hi havia l'ampli rebedor amb l'excepcional moble vermell, les saletes de repòs, la cuina de tons càlids, el menjador amb les cadires entapissades d'aquell to granatós que m'agradava, la gran sala amb els sofàs foscos de pell, la xemeneia de fusta noble, la biblioteca i el meu estudi, que en realitat tenia dos accessos i que vaig concebre a la manera del gran arquitecte Frank Lloyd Wright. Ara tot això ha passat a mans d'altres persones, ha estat destruït o tu i jo n'hem perdut el rastre, però és cert que aleshores respectaves el moment d'intimitat que jo necessitava a la cambra. Això sí que ho feies.

Ja veus que no parlo dels nostres fills. No puc. Ho entendràs o no, però ara, tants anys després, se'm fa més difícil. Necessito aclarir petits detalls del teu comportament més que no pas mortificar-me. La Paula, l'Albert... Em va costar patir per ells, els sentia lluny, mai no vas entendre que hi tenia una relació diferent de la teva. Però estic cansat, i acabo: suposant que hagis comès la grolleria d'emprendre la tercera fugida –primer t'allunyes de mi, després deixes enrere l'indret on anaves, si és que vas dir la veritat, cosa que tampoc no sé, etcètera–, si has comès aquesta grolleria, no m'arribo a imaginar el teu destí. Cuba? Una altra vegada la fallera per les excipients emanacions sudorífiques de la gent de pell fosca que vas descobrir amb les teves amigues? A la teva edat i amb els cabells tenyits de rosa, què hi fas al *malecón* envoltada de nois tan joves en una nit ardent? Estàs veritablement disposada a pagar de nou la companyia? I encara et preguntes com vaig saber alguns d'aquests detalls, oi? Això no m'ho perdones, no em perdones que arribés a saber aquesta veritat...

Si alces el cap veuràs els estels que ja coneixes. Són els de sempre, i han seguit la teva vida, impertorbables, perquè efectivament gairebé no ets res, per molt que et pensis que fugint de mi fuges del perill. No ets ni el teu passat si t'esforces a esborrar-lo. I, si no has triat els barris gairebé derruïts de l'Habana, on ets? Potser baixes amb un tramvia que fa xerrics i grinyols per un llarg carrer de San Francisco, o dines sola a l'elegant Saint Francis i constates el teu im-

mens error: no hi havia prou motius per marxar malgrat que la nostra relació fos difícil a causa de les adversitats que s'acumulaven; no tenies dret a deixar-me indefens i exposat a l'oreig marí que em fa venir mal de cap. Al capdavall tu vas ser la primera a dir que aquesta casa t'agradava, que viure en aquest turó davant el mar era un somni, que no hi renunciaries tot i els inconvenients del paratge relativament aïllat... Relativament aïllat era un dels teus eufemismes. Paula, això és un tàrtar tòrrid a l'estiu i ara està gairebé mort, és una Austràlia on s'hi destina els culpables, un refugi final on únicament em serveix un pobre imbècil, un mal prou evident perquè tu mateixa al cap de ben poc decidissis que el millor era fugir sense mirar enrere i pel que sembla sense remordiments. En fi, tenies raó, perquè ara, a més, la fusta de les finestres s'ha assecat i, quan bufa el vent, la casa sembla un vaixell a la deriva.

Però naturalment no em crec això del nou viatge i que no t'arribin les meves cartes. Ara les cartes arriben sempre, perquè el món s'ha fet petit. De manera que tens les meves cartes, sé que les tens, sé que les has llegides i que calles per fer-me mal. Admeto que jo també callaria, que m'empassaria el malestar i no em rebaixaria calligrafiant unes pàgines que en més d'un sentit són inútils. Per part meva ja saps que haig de comptar amb el noi bavós de la tenda —és evidentment una mera descripció del Daniel— per dur els sobres a correus amb l'imprès on reclamo als funcionaris que la correspondència surti certificada.

Sé, doncs, que tens les cartes, sé que tu o algú en nom teu les té, sé que no em contestes perquè em vols fer mal, i també vull creure que d'una manera o altra et dol aquest dany que em fas. I desitjo ferventment que el mal t'enverini l'organisme i et faci patir com jo pateixo quan em furga el dolor de la cama o quan les lesions de la psoriasi em desperten de picor. I per això mateix em queda l'esperança que un dia, finalment, tu també decidiràs volar i et llançaràs al buit des del pis no sé què d'aquest gratacel d'acer i vidre, una finestra del qual has aconseguit obrir amb l'ajuda del cambrer corrupte, a base d'oferir-li els únics serveis que una vella fastigosa i ridícula com tu pot oferir. Però tu no tens ales, bruixa, tu no volaràs.

Un mot, només et demano un mot, Paula. Un mot.

També disponible en *ebook*

Publicat per:
Galaxia Gutenberg, S.L.
Av. Diagonal, 361, 1r 1a A
08037 Barcelona
info@galaxiagutenberg.com
www.galaxiagutenberg.com
Cercle de Lectors
Círculo de Lectores, S.A.
Travessera de Gràcia, 47-49, 08021 Barcelona
www.cercle.cat

Primera edició: octubre de 2014

© Jordi Coca Villalonga, 2014
Autor representat per Silvia Bastos, S.L. Agencia literaria
© Galaxia Gutenberg, S.L., 2014
© Círculo de Lectores, S.A., 2014, per a l'edició club

Preimpresió: Maria Garcia
Impressió i enquadernació: Liberdúplex
Dipòsit legal: B 19988-2014
ISBN Galàxia Gutenberg: 978-84-16072-61-3
ISBN Cercle de Lectors: 978-84-672-6109-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb l'autorització
dels seus titulars, llevat de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)